রামজী রায় এবং অন্যজণে

বনাম

আইনগত উত্তরাধিকারীঙ্ক মাধমরে জগদিশ মল্লাহ (মৃত) এবং অন্যজণে

ডিসেম্বর 4, 2006

[ড. অরিজিত্ পশায়ত এবং এস্. এচ্. কাপাডিআ, ন্যায়াধীশদ্বয়]

মকদ্দমা :

স্থায়ী নিষেধাজ্ঞা পাইঁ মকদ্দমা- প্রতিবাদীঙ্কু মকদ্দমা সম্পত্তির দখলরে হস্তক্ষেপ করিবারু নিবৃত্ত করিবা - ন্যায়ালয়ঙ্ক কর্ত্তব্য - নির্ণয় হেলা যে: ন্যায়ালয়কু কেবল নিষ্পত্তি নেবাকু হেব যে বাদী দখলরে অছন্তি কি নাহিঁ এবং মকদ্দমারে থিবা সম্পত্তির স্বত্বর মালিকানা নুহন্তি- নির্দ্দিষ্ট প্রতিকার অধিনিয়ম, ১৯৬৩- ধারা ৩৪ ।

বিবাদীয় জমি দীর্ঘদিন ধরি সেমানঙ্ক দখলরে থিলা এবং বিভিন্ন ঘরোই উদ্দেশ্য পাইঁ সেমানে ব্যবহার করুথিলে বোলি আধাররে, বিবাদীয় জমির দখলরে হস্তক্ষেপ করিবা এবং সীমা প্রাচীর নির্মাণরে হস্তক্ষেপ করিবারু প্রতিরোধ করিবা পাইঁ স্থায়ী নিষেধাজ্ঞা পাইঁ আবেদনকারীমানে এক মকদ্দমা দায়র করিথিলে । বিচার করুথিবা ন্যায়ালয় মকদ্দমাটির বিচারাদেশ দেইথিলে । অপিলীয় ন্যায়ালয় বিচারাদেশকু খারজ করি নির্ণ্ণয় করিথিলে যে বিবাদীয় জমি তাঙ্ক মালিকানারে থিলা এবং সীমা প্রাচীর সেমানঙ্ক দ্বারা নির্মিত হোইথিলা বোলি প্রমাণ করিবারে আবেদনকারীমানে বিফল হোইথিলে । উচ্চ ন্যায়ালয় এহাকু সমর্থন করিথিলে ।

এহি ন্যায়ালয়রে আবেদন করি, আবেদনকারীমানে যুক্তি দেইথিলে যে এহি মকদ্দমা কেবল স্থায়ী নিষিদ্ধাদেশ পাইঁ থিলা,এবং মালিকানা ঘোষণা পাইঁ নুহেঁ এবং তেণু, নিম্ন অপিলীয় ন্যায়ালয় নির্ণ্ণয় নেবারে ত্রুটি করিথিলে যে অপিলকারীমানে বিবাদীয় জমি উপরে সেমানঙ্কর মালিকানা প্রমাণ করিবারে বিফল হোইথিলে ।

আবেদনকু খারজ করি, এহি ন্যায়ালয়

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ :1.ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ, ୧୯୬୩ ର ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ, ଦଖଲରେ ଥିବା ଜଣାପଡ଼ି ନଥିବାରୁ ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲର ବିଭ୍ରାଟ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବ ନାହିଁ । ଦଖଲ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ଉପରେ ଆଧାରିତ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମାମଲାରେ, ଯେଉଁଥିରେ ବାଦୀ ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦଖଲ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି, ବାଦୀ ତାଙ୍କ ଅଧିକାର ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ବିନା କେବଳ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ହକଦାର ।

ମୁଲ୍ଲାଙ୍କ ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ, 12ତମ ସଂସ୍କରଣ, ପୃଷ୍ଠା 2815, ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲା ।

2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା କେବଳ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ, କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବାରେ ସୀମିତ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦର୍ଶାଇବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦଖଲରେ ଥିଲେ । ଏହା କରାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଲିକ ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ।[32- E]

ଏ. ଏଲ୍. ଭି. ଆର୍. ସି. ଟି. ବୀରାପ୍ପା ଚେଟ୍ଟିୟାର ବନାମ ଅରୁଣାଚଳମ୍ ଚେଟ୍ଟି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **ଏ. ଆଇ. ଆର୍. (1936) ମାଡ୍ରାସ୍ 200, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି** ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5353/2006 ।

ଏସ୍. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 2839/1981ରେ ଆହ୍ଲାବାଦସ୍ଥିତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 2. 4. 2004 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଡ. ଆର. ଜି. ପାଡିଆ, ସୁଶୀଲ ମିଶ୍ର, ତୁଷାର ବକ୍ସି ଏବଂ ନରେଶ ବକ୍ସି ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ପି. କେ. ଜୈନ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କାପାଡିଆ, ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ବାଦୀ (ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଏଠାରେ) ବାଲିଆର ଅତିରିକ୍ତ ମୁନସିଫ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ-VII ଙ୍କ କୋର୍ଟରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 202/77 ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାରେ ଆବେଦକ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କିମ୍ବା ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ଉଠାଇବାରୁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ନିଷେଧ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମାରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ସମୟରୁ ଏକ ଘର ମାଲିକ ଥିଲେ; ସେମାନଙ୍କର ଅଗଣା ଉକ୍ତ ଘରର ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ଥିଲା; ୟୁ.ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, 1950 ପ୍ରଣୟନ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଅଗଣା ସେମାନଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଗୋରୁଗାଈ, ଗୁହାଳ ଏବଂ କୁଣ୍ଡ ଇତ୍ୟାଦି ଉକ୍ତ ଜମିରେ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଆବେଦକମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଘରୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ଆବେଦକମାନେ ଆହୁରି ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ସୀମାହୀନ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଘର ଏବଂ ଅଗଣା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଛୋଟ ମାର୍ଗ ଛାଡି ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଆହୁରି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ବମ୍ବେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଚାକିରି କରୁଥିଲେ; ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବମ୍ବେରୁ ଗାଁକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ସେମାନେ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ସେମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଏବଂ ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବାରଣ କରି ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉପରୋକ୍ତ ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ସେମାନଙ୍କର; ବିବାଦୀୟ ଜମିକୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ଘରୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା; ସେମାନେ ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ; ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଘର ଏବଂ ବିବାଦୀୟ ଜମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମାର୍ଗ ଥିଲା; ଉତ୍ତରଦାତାମାନେଏକ ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଅସ୍ଥାୟୀ

ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିନଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର କୃଷି ଜମି ଚାଷ କରୁନଥିଲେ; ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର କୃଷି ଜମି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, ଆବେଦକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ବିବାଦୀୟ ଜମିରେ କୌଣସି ଗୋରୁ କିମ୍ବା କୃଷି ଉପକରଣ ରଖିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ। ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ।

ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରିରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବାଲିଆର ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 84/1979 ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅପିଲ୍ କରିଥିଲେ ।

21. 9. 1981 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଏ.ଡି.ଜେ. ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ବାଦୀ-ଆବେଦକମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିକୁ ତାଙ୍କର ସେହାନ ଜମି ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ; ସେହି ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ତାଙ୍କ ବୟାନରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଜଣେ ରଘୁନାଥ ରାୟ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଭାଇ ଥିଲେ; ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ରଘୁନାଥ ରାୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରିବାରରେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିଲା; ପୃଥକୀକରଣ ଘଟିଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ରଘୁନାଥ ରାୟ ମିଳିତ ଥିଲେ; ସେହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଏକ ସାଧାରଣ ସେହାନ ଜମି ଥିଲା ଏବଂ ପରିବାର ମିଳିତ ଥିବା ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ସେହାନ ତାଙ୍କ ଘରର ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ବିବାଦୀୟ ଜମିକୁ ସେମାନଙ୍କ କୋଠାର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ ଦାବି କରୁଥିଲେ । ତଥାପି, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନାଧୀନ ଜମିରେ ସିଧାସଳଖ ପ୍ରବେଶ ନାହିଁ; ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଘର ଏବଂ ବିବାଦୀୟ ଜମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଗଳି ଥିଲା; ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ସମୟରୁ ବିବାଦୀୟ ଜମିକୁ ତାଙ୍କର ସେହାନ

ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁନଥିଲେ; ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ବିଭାଜନ ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଘର ଗୋରୁ ପାଳନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିଲା ଏବଂ ବିଭାଜନ ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସେହାନ ଘରର ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ନୁହେଁ ବରଂ ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଥିଲା ଯେପରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବଲା । ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ଧ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ; ସେମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିରେ ସେମାନଙ୍କର ଗୋରୁଗାଈ ପାଳନ କରୁଥିଲେ; ସେମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିରେ ଚାରା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୃଷି ଉପକରଣ ରଖୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଘରୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ଜମି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ୍ ସଂଖ୍ୟା 2839/1981 କୁ 2.4. 2004 ରେ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ।

ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ 21. 9. 1981 ତାରିଖର ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିବା ସମୟରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ:

> "ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛି ଯେ ବାଦୀ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ବିବାଦୀୟ ଜମି କେବେ ତାଙ୍କ ସାହାଣ ଜମି ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ଧ ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା । *ତେଣୁ, ବାଦୀ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ* । ତେଣୁ, ସେ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଅପିଲ୍ ସଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ।"(ଆମ ଦ୍ୱାରା ରେଖାଙ୍କିତ)

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଡକ୍ଟର ଆର. ଜି. ପାଡିଆ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ରାୟରେ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ଜମିକୁ ସେମାନଙ୍କର ସେହାନ ଜମି ଭାବରେ ଦଖଲରେ ରଖି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମାଣାଧୀନ ଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ଦର୍ଶାଇ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ ଥିଲା । ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ କେବେ ମାଲିକାନାର ଘୋଷଣା ମାଗି ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ତଥ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ଉପରେ, ଆମେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ । ସହମତିର ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଓଲଟାକରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ତଥାପି, ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ନିମ୍ନ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ବାଦୀଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିବା ଜଣାପଡ଼ି ନାହିଁ, ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲର ବିଘ୍ନ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବ ନାହିଁ। ମାଲିକାନାର ସୁରକ୍ଷା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମାମଲାରେ, ଯେଉଁଥିରେ ବାଦୀ ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦଖଲକୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ଦ୍ୱାରା ଧମକ ଦିଆଯାଉଛି, ବାଦୀ ତାଙ୍କ ଅଧିକାର ଘୋଷଣା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯୋଡି ନ କରି କେବଳ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ହକଦାର [ଦେଖନ୍ତୁ: *ମୁଲ୍ଲାଙ୍କ ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଏବଂ* ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ*, 12ତମ ସଂସ୍କରଣ, ପୃଷ୍ଠା 2815*]

ଏ. ଏଲ୍. ଭି. ଆର୍. ସି. ଟି. ବୀରପ୍ପା ଚେଟ୍ଟିୟାର ବନାମ ଅରୁଣାଚଳମ୍ ଚେଟ୍ଟି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, AIR (1936) ମାଡ୍ରାସ 200 ରେ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି ଯେ କେବଳ ଏହା ବାସ୍ତବତା ଯେ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ଦିଆଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବାରେ ଅଧିକାରର ପ୍ରଶ୍ନ

ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏହା ଏହି ମାମଲାକୁ ମାଲିକାନା ଘୋଷଣା ଏବଂ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ବୋଲି ଧରିବାର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନୁହେଁ । କେବଳ ଏକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ହୋଇପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ନିମ୍ନ ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ସୀମିତ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦେଖାଇବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦଖଲରେ ଥିଲେ । ଏହା କରାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଲିକ ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ସପକ୍ଷରେ, ବ୍ୟୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନଦେଇ ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଡି. ଜି. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ

ଅନୁବାଦକ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।